

Pròleg

En sé ben poc, jo, dels hitites. Ignoro, com ignoro tantes coses, la seva literatura; i si en feien o no d'això que nosaltres anomenem poesia. Dels homes i dones d'aquesta cultura tan remota, a penes puc dir que van ocupar més o menys el centre de l'Anatòlia actual pels volts de l'any 1600 abans de Crist i que adoraven uns déus els noms dels quals sonaven Tesub o Aridna, més o menys, que sembla que eren els més importants. A Internet hi diu —i jo m'ho he de creure, perquè dubtar dels mitjans informàtics em faria incórrer en un pecat gravíssim de prepotència— que Hattusa era la capital del seu imperi i que devia ser una ciutat gran, dinàmica i de gran bellesa. En queden algunes restes: pedres damunt de pedres que dubto que pugui visitar mai i als museus algunes suggeridores obres d'art fetes en metall que decoraven temples i palaus. Tothom que hi vivia ara ja no és més que pols en un país polsegós. Aquests poemes els vaig escriure pensant en aquesta pols. O en la pols dels neandertals, dels hurrites, dels escites, dels minoics, dels

xiximeques, khmers, *hippies* i postmoderns i en no sé quanta gent del passat, ja tots calbs a hores d'ara. Ves a saber què i com sentien, quants dels sentiments s'atansen als meus d'ara mateix. Van ser homes i dones qualssevol que s'aixecaven pel matí, que es preparaven el cafè, que s'afaitaven, que es pentinaven, que escollien la roba per anar a l'oficina, que pensaven tèrbolament les coses que els anguniejaven, que recordaven i oblidaven, que tergiversaven més o menys inconscientment el que oblidaven i recordaven; que odiaven, que estimaven, que s'enfurismaven i desitjaven el que no havien pas de desitjar; que se sentien sols sota les estrelles, que miraven les sèries que més els agradaven i després se n'anaven a dormir en un llit on pensaven, si és que pensaven, potser com penso jo cada nit, que qui dia passa any empeny.

Tres mil, quatre mil anys enrere, vull imaginar un algú amb més o menys la meva fesomia traient-se les ulleres i netejant-se les diòptries amb les mànigues de la camisa; que se les torna a posar i passeja la vista al seu voltant. I que sent la gran perplexitat de ser viu.

L'autor. Hattusa-Rambla del Raval

Segle xx

1

Tenen fam i mosseguen de mi tot allò que els ve de pas
com un exèrcit celebrant victòries, les portes que són meves,
ciclòpies, emmarcades per l'agonia de dues lleones
de musculatura tensa i breu rugit, quasi miol, les petites
calaveres negres.

Duen, volàtils se saben, gases de papalló que els surten del cor
i les arrels de l'ansia que en grumolls de vidre els corren
per les venes.

Tenen fam i masteguen les pells pellerengues que se'ls fan
al voltant dels llavis a l'hivern quan els empaita el fred
amb animositat cruenta i els recorda que la vida molts cops
és sobrer, fa nosa i fastigueja.

2

Aquella sala tan blanca plena de fumeroles de l'encens
i del talc i dels vapors de la carn.
Aquella mort estrofolària vestida d'oripell i amb ales falses.
Una de les morts més hiperrealistes asseguda en una cadira
al bell mig d'una sala amb un tub nasogàstric sonant a silenci
i fluxos
i aire com sonen els electrodomèstics en una cambra llogada
o una gotera de nits a la Capella Sixtina.
La impersonalitat de les màscares tràgiques que lluiten
per una arengada en un quadre d'Ensor.
La violenta primavera, malcarada, rere l'envà, pronosticant la fi
del temps del teu pare, més o menys quan s'obliden les guerres.
Enkidú travessat per una milionada de sabres.

3

Tu, amant de les quatre monedes,
sovint omples el paisatge d'uns rumors
de cossos que llisquen uns damunt dels altres,
com els acers victoriosos dels guerrers llisquen
sobre d'altres acers en el forat còncav del fossar,
i quan emprems el viatge al sol,
allà on tots els escarabats de l'amor
tenen els cors en flames, les maletes se't fan blaves
i et busques els extrems de tu mateixa i els oblits
d'altres nafres encara blanques com si portant al límit
les angúnies poguessis dissimular un país de pedres
agressives i de llobes ferides que arrossequen les potes
del darrere sota un clar intensíssim de lluna.

Tu, amant prostituïda als passavolants,
sovint mantens la voraç sang de ca teva rodant-te
per les pestanyes pintades de henna, que et neteja
la mirada i deixes algunes vegades,
de ser bella i lluminosa, immune als déus alats
que tot ho piquen amb el bec de les àguiles.

Poc és el teu temor a tota inconsistència, car beus,
frívola i conscient; que l'àmfora de l'èxtasi de fa un temps
ja és plena i comencen a sortir-li esquerdes.

Aquesta obra va ser guardonada amb els LV Premis “Recvll” de Blanes. Premi Benet Ribas de Poesia, 2019. Els membres del jurat van ser: Vicenç Villatoro (president), Teresa Colom, Eloi Falguera, Josep Maria Fonalleras, Mònica Rabassa, Àngela Ribas, Francesc Robert, Salvador Roca i Xavier Serrahima.

Consell Comarcal
de la Selva

© del text: Joan Carles González-Pujalte, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2020

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-1303-177-4

DL: L 168-2020

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

« imprès a **lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.